

„Te Péter vagy...”

Egyszerű halász $\Leftrightarrow$ *tudós farizeus*; Péter és Pál messziről indultak, de ugyanott, ugyanakkor szenvedtek vértanúhalált az Úrtért, aki mindkettőjüket meghívta, hogy szakítsanak addigi életükkel, menjenek, s a világ végső határáig hirdessék az Ő örömhírét. Régi mondás: „Jól gondold meg, fiam: nem az a tökéletes, aki jól kezdi, hanem aki jól fejezi be.” Jézus mindenkit meghív az Ő követésére. Azt gondolnánk, hogy alaposan kiválogatja a tanítványokat, akik közvetlen közelből láthatják az életét és hallgathatják a tanítását. De, nem!

Liszt Ferenc „Tu es Petrus” oratórium - evangéliumi bizonyítékát annak, hogy a római pápa az egész világ egyház számára a hit szikla alapja. De másként kell ehhez a szöveghez közelíteni. Máté szövege nem valamire bizonyíték, hanem hitvallás. Az evangélium megformálódásának időszakában János apostol és Jakab apostol nagyobb lelki tekintélynek örvendett, mint maga Péter. Sőt a római püspök jogi elsőségének kérdése még fel sem vetődött ebben az időben.

A szöveg arám eredetre utal, nem görögre; Palesztinában, valamely közösségben őrizték a történetet, Péternek szavát és Jézus prófétai kijelentését. Péter nagysága abban állt, hogy kimondta: **Te vagy a Krisztus**. ÉS mégis MEGTAGADTA. Péter szavai nem biztos azonos jelentéssel bírnak, nem a jézusi értelmére. Csak a feltámadás után vált világosság, kicsoda Jézus, mit ért ő megváltáson, milyen értelemben „szenvedő messiás, ill. szolga”. Az evangélium szövege, nem a történések magnó felvételének írott változata, hanem a fejlődő egyházban formát öltő emlékezésé, amely 15-20 év alatt szilárdult örömhírré.

FONTOS Jézus messiási voltának a kimondása. A 12 nem csupán éles elméjű vándor rabbinak tartotta Jézust, nem csak karizmatikus tanítónak tekinthették, (kortárs Hanina ben Dosza rabbi); nem egy rendkívüli vallási tanító, akik Jézust mitizáló emlékezete ragadta ki és tette Isten fiává. Igazság=a Jézussal átélt tapasztalat miatt bontakozott a tanítványokban Jézus istenségének sejtelme.

Mint Jézus tanításának fizikai örökösei, - még semmi nem volt írásba foglalva Jézus szavaiból, - tudatában voltak egyedi és megismételhetetlen szerepükkel. Péter is, az evangélista is tudta, mindazt, amit megtart Jézus tanításából, az nem mese, hanem egyben evangéliumi törvény. A zsinagógától elkülönülő keresztényeknek mindennapos kérdése volt, mit tartanak meg a zsidó vallásból, és mit vetnek el. Az első un. jeruzsálemi zsinaton, már a hivatalos deklarációt sem lehetett elkerülni ebben a kérdésben. Jézust nem lehetett reform rabbivá fokozni, ha egyszer a Messiás. Nem lehetett jólelkű eszkatológikus álmodozással oldani tanítását, ha az Isten fia. Ezt a feladatot egy palesztinai közösség emléke szerint Péter kapta. Talán maga sem tudta akkor, hogy mire vállalkozott.

Az üzenet nem Péter magánügye: övé az oldás és a kötés hatalma, bajlódjék vele, vagy vegyék vállukra ennek terhét a történelmi utódai a pápák! Minden körben, képviselnünk kell Jézus személyét, tanítását: oldjuk, vagy megtartjuk a kereszténységet. Megvalljuk, nem vagyunk tökéletes keresztények, de akkor is egy-egy morális és teológiai követelmény előtttem, amit megtartok az a keresztény, amit elvetek az nem igazán fontos. Jézus tanítása az „i” és a ’, amely nem veszik el, hanem be kell teljesedni az egésznek, és aki ebből enged az igen kicsi lesz a mennyek országában, akármilyen nagy volt itt a földön és az egyházban.

Az egyén azonosságának kérdése kétségtelenül a legizgalmasabb, amellyel csak szembesülhet. Nem véletlenül foglalkoztat mindnyájunkat, hogy ki is vagyok én? Jézus tanít minket, 1) a választ csakis párbeszédben, kommunikációban tudhatjuk meg; 2) a jó kérdés a helyes válasz nyitja. **Paradox módon** „rossz kérdéssel” kezd: „**Kinek tartják** az emberek az Emberfiát?” E mondat minden szava „hibás”! Mert énemet, szerepemet nem a társadalom elképzelései, hanem küldetésem határozza meg. Az „emberek”, a vox populi, a római birodalom „közvéleménye” megmutathatja, milyen „népszerű” vagy (mai politikusok egyre illegetik magukat a bűvös tükör előtt: Ki a legszebb (legokosabb, legtöbb like!) az országban; Népszerűség vagy annak hiánya, mennyiben érinti személyiséged lényegét? 3) nem a szerepek határoznak meg, azok csak járulékok.

A helyes kérdés már személyes: „**Kinek tartotok ti engem**” a negyedik tanulság: – ez már vallomást igényel, bár lehetne, első hallásra egy csoportvélemény is, amolyan belső, egyházi közvélemény. Nem véletlen hát, hogy egy válaszol, nem a csoport, nem egy kórus; és válasza közvetlen, világos és egyértelmű: „**Te vagy a Krisztus**”. A FELKENT=a Nép reménysége, a várva várt. Krisztus=az élő Isten Fia, új minőséget ad a titulushoz: **nem a múltból merít, hanem a jövőbe mutat.** S Jézus dicsérete tartalmazza az 5) legfontosabb felismerést: valódi énünket csak a Teremtő ismeri, ő kell, hogy kinyilatkoztassa. Aki ismeri Istent, az viszont ismeri, megismeri, felfedezi valódi énét, önmagát is. Ezt fejezi ki a névadás: Simon már nem Jónás fia – **nem hús és vér**, a zsidóságnak és a környező népeknek mai napig legfontosabb identitáseleme – hanem egy **Szikla**, melyre egyetemes közösséget lehet építeni.

Az apostol szó azt jelenti: **küldött**. Valamennyien küldöttek vagyunk, akik Krisztust akarjuk követni. Szent Pál figyelmeztet: „Krisztus levele vagytok mindnyájan”. Péter és Pál apostol ma is tanít bennünket. Nem gyűjtöttek kincseket, nem törekedtek hatalomra. Vállalták a küldetést, amelyet Jézustól kaptak: Menjetek az egész világra, és tegyétek tanítványaimmá a népeket! Fogadd be Jézus igazságát és változtasd meg a világot (vö. Kalazancius). Fedezd fel az örömhírt abban az igazságban, hogy az emberi gyengeségek ellenére az Egyház Isten ajándéka, Krisztus teste, amely **hív, megtart, küldetést és közösséget ad!**